

Arrest

nr. 92 463 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren in 1967 in het dorp Kiriz Dane in de toenmalige Azerbeidzjaanse Socialistische Sovjet Republiek (ASSR). U bent van Joodse origine. In 1990 ontstonden er etnische spanningen in uw dorp. Inwoners van Azerische etnie keerden zich tegen inwoners van Joodse en Russische origine. In mei-juni 1991 werd uw dorp aangevallen. U en uw broer waren thuis maar uw moeder was bij de bureu. U hoorde geschreeuw en ging naar buiten. Het huis van uw bureu stond in brand en uw buurman lag op de grond. U sloeg samen met uw broer op de vlucht. U heeft hierna uw moeder nooit meer

teruggezien. U vluchtte met uw broer, uw oom F. en R. (...), een meisje uit uw dorp, naar Rusland. Jullie trokken in bij V. (...), een vriend van uw oom, in het dorp Milovskoy in de kray Volgograd. V. (...) probeerde tevergeefs een registratie voor jullie te bekomen. In 1994 begon u een relatie met R. (...) en jullie kregen twee kinderen. In 2001 werd uw broer op de markt aangevallen door skinheads en kwam hierbij om het leven. De volgende dag ging u met uw gezin naar het treinstation in Volgograd waar u een afspraak met uw oom F. (...) had. U en uw gezin werden er echter opgepakt door twee politiemannen omdat jullie geen identiteitsdocumenten hadden. Ze gingen jullie meenemen naar het politiebureau maar brachten jullie daarentegen naar een vervallen huis. Het was een soort fabriek waar jullie lakens dienden te naaien. Jullie werden er gedurende tien jaar vastgehouden en gedwongen tewerkgesteld. Begin oktober 2011 kon u met uw gezin ontsnappen nadat er een brand was uitgebroken. Jullie keerden terug naar de woning in Milovskoy. Jullie besloten Rusland te ontvluchten. In een minibus reisde u met uw gezin naar België waar u op 11/10/2011 samen met uw partner R. K. (...) (O.V. 6.894.378) uw asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Als asielzoeker en als persoon die beweert staatloos te zijn (zie CGVS p. 2; CGVS vrouw p. 2) dient u het Commissariaat-generaal bij te staan bij het bepalen van het land ten opzichte waarvan uw aanvraag tot bescherming moet worden onderzocht. Het komt u in eerste instantie toe de nodige informatie te geven (via documenten of via verklaringen) zodat uw aanvraag kan worden onderzocht, inclusief het bepalen van het land dat u moet beschermen.

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw identiteit en levensloop. Het ontbreken van ieder begin van bewijs hieromtrent houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Aangezien u geen objectieve bewijsstukken voorlegt, is het aan u om louter op basis van uw verklaringen aan te tonen dat u geen nationaliteit bezit en dient u bijgevolg voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw staatloosheid en voor uw vlucht. Er moet echter worden vastgesteld dat u tegenstrijdige, incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegde over uw identiteitsgegevens en over uw asielrelaas.

Zo verklaart u (CGVS p. 2) dat u van Joodse origine bent en het Joodse geloof praktiseert. Ook uw vrouw, die van gemengde Joods-Russische afkomst is, praktiseert volgens uw verklaringen het Joodse geloof. U verklaart verder dat het feit dat u het Joodse geloof aanhangt een doorslaggevende rol speelt in uw asielrelaas en een invloed had op al uw problemen. Eerder meldde u echter in de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst p. 1) dat u van Joodse origine bent maar inzake religie Christen bent. Bij confrontatie (CGVS p. 13) stelt u dat jullie zich als Christenen beschouwen omdat jullie heel lang in Rusland woonden. Deze motivering kan niet worden weerhouden. Aangezien volgens uw beweringen het gegeven dat u een praktiserende Jood bent een essentieel element uitmaakt wat betreft uw vervolgingsproblemen mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen over aflegt, hetgeen in casu niet het geval is. Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 12-13) dat u helemaal geen kennis heeft over het Jodendom (i.e. u weet niet welke boeken ze gebruiken, u kent geen Joodse feestdagen, u weet niet hoe de Joodse religie verschilt met het katholieke geloof) en stelt u dat u deze religie niet praktiseerde omdat dit verboden was tijdens het Sovjet-Unie tijdperk, hetgeen uiteraard geen verklaring biedt waarom u aanvankelijk stelde een praktiserende Jood te zijn. Evenmin biedt dit een verklaring waarom u tijdens uw verblijf in Rusland als beweerde praktiserende Jood - zelfs al was het in privékring - uw Joods geloof niet beleed. De vaststelling dat u zelfs sinds u met uw gezin in België verblijft uw Joods geloof niet uitoefent, ondergraaft verder uw stelling dat u praktiserend Joods bent. Gelet op het hierboven omschreven belang dat u hecht aan de bewering praktiserend Joods te zijn, mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover meer zorgvuldige en minder volatiele verklaringen zou afleggen. De vaststelling dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt m.b.t. uw identiteitsgegevens en de beweerde oorzaak van uw problemen ondermijnt reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw illegaal verblijf in Rusland blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 3) dat u bij aankomst in juni 1991 via V. (...) in het nabij gelegen dorp Nichayev tevergeefs heeft proberen een registratie te verkrijgen. Op basis hiervan stelt u (CGVS p. 8) dat er toen in Rusland geen hulp noch opvang voorzien was voor de vluchtelingen uit Azerbeidzjan. Deze bewering valt niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat vluchtelingen die tussen 1988 en eind 1991 (tot het uiteenvallen van de USSR) naar Rusland kwamen 'prima facie' als interne vluchtelingen (of IDP's) werden erkend (door het Comité van Arbeid en Werkgelegenheid). Deze IDP's kregen een vluchtelingenidentiteitskaart, die jaarlijks diende te worden hernieuwd (vanaf 1992 zou de Federale Migratie Dienst deze taak overnemen), waarmee ze recht hadden op opvang. Bij verdere bevraging hieromtrent stelt u niet te weten of vluchtelingen, buiten het dorp waar u verbleef, in Rusland hulp of opvang kregen en dat u zich hierover nooit heeft geïnformeerd. U stelt ook dat u toch niet naar andere

steden zoals bv. Moskou of Sint-Petersburg kon gaan omdat u geen geld of documenten had (CGVS p. 8). Gelet op het feit dat - zoals hierboven werd vermeld - vluchtelingen uit Azerbeidzjan toen in Rusland onmiddellijk een statuut en opvang kregen, is uw uitleg totaal onaannemelijk. Aangezien de situatie die u schetst betreffende de voorziene opvang in Rusland voor vluchtelingen uit Azerbeidzjan anno 1991 compleet in strijd is met de werkelijkheid, dient te worden besloten dat u bewust informatie voor de Belgische autoriteiten achterhoudt en essentiële elementen voor de beoordeling van jullie asielaanvraag achterwege laat.

Ook moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 6-7) en deze van uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) inzake jullie vluchtroute van Rusland naar België. Zo verklaren jullie dat jullie deze reis in een minibus aflegden maar niet weten welke landen jullie passeerden noch waar jullie werden gecontroleerd noch waar jullie de grenzen passeerden. Jullie stellen dat er documenten waren geregeld en dat de chauffeur deze toonde tijdens controles. Jullie weten echter niet welke documenten dit waren en u denkt louter dat het valse documenten waren, zonder meer. Jullie weten niet of er paspoorten voor jullie waren aangemaakt noch welke identiteit jullie volgens deze documenten droegen noch of er een visum was voorzien. U weet verder niet wat u diende te zeggen indien u tijdens een controle zou bevraagd worden over deze documenten. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u en uw vrouw geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is jullie verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en niet op de hoogte zijn van de inhoud van de documenten die werden gebruikt / die voor jullie waren aangemaakt, niet geloofwaardig. Deze vaststelling van een manifest gebrek aan geloofwaardigheid betreffende jullie reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van jullie reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat jullie reisdocumenten die jullie tijdens de ware reis naar België zouden hebben gebruikt, bewust verborgen houden en jullie geen volledige medewerking willen geven aan de bevoegde asielinstanties die dienen te oordelen over jullie aanvraag. Een dergelijke houding valt helemaal niet te rijmen met de medewerkingsplicht die kan worden verwacht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Duidelijkheid verschaffen omtrent de reisweg en de gebruikte documenten is immers van primordiaal belang voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Concluderend moet worden opgemerkt dat indien - zoals hierboven werd vastgesteld - een clandestiene reis als ongeloofwaardig wordt bevonden, er a contrario het vermoeden ontstaat dat er op een legale wijze werd gereisd en jullie derhalve in het bezit zijn van een internationaal paspoort, hetgeen helemaal niet te rijmen valt met jullie beweringen staatloos te zijn. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Wat de verdwijning van uw moeder tijdens de etnische onlusten in 1991 betreft verklaart u (CGVS p. 2-3, 5-6) dat u niets heeft ondernomen om meer informatie hierover te verkrijgen. Uw motivering dat jullie niet konden terugkeren naar Azerbeidzjan om haar te zoeken, is onafdoende om te verklaren waarom u geen enkele poging heeft ondernomen in Rusland om meer nieuws over uw verdwenen moeder te bekomen. U heeft zich zelfs in Rusland niet geïnformeerd wat u kon doen om uw moeder te vinden. Meer nog, sinds u in België verblijft heeft u evenmin enige daadwerkelijk poging ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw moeder, u heeft zelfs wederom niet eens geïnformeerd wat u vanuit België kan ondernemen om de verdwijning van uw moeder te onderzoeken. U stelt dat u 'voorlopig' nog niets heeft ondernomen en antwoordt op de vraag op wat u dan wel wacht om iets te ondernemen dit 'niet te weten'. Uw verdere motivering dat jullie in een vrij land wonen waar de kinderen het goed hebben, kan niet worden aanvaard. Bij verdere bevraging stelt u dat jullie via V. (...) vernamen wat er was gebeurd in Azerbeidzjan en dat alle personen van niet Azerische origine er werden weggejaagd en vermoord, hetgeen uiteraard geen verklaring biedt waarom u geen concrete stappen ondernam om informatie over uw vermiste moeder te verkrijgen. Gelet op de ernst van dit door u aangehaalde vervolgingsfeit, met name de verdwijning van uw moeder, mag er echter verwacht worden dat u veelvuldige en doorgedreven pogingen zou ondernemen om informatie over uw moeder te verkrijgen. Uw houding duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor op ernstige wijze verder ondermijnd.

Wanneer de nationaliteit niet duidelijk kan worden vastgesteld, zoals in deze het geval is, dient de asielaanvraag behandeld te worden zoals deze van een staatloze, wat betekent dat het land van

uw vroegere gewone verblijf in overweging dient te worden genomen. Omwille van uw houding kan echter dit land niet worden bepaald en kan bijgevolg onmogelijk de gegrondheid van uw asielaanvraag worden onderzocht. Er moet immers worden besloten dat u gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust. Van een asielzoeker en beweerde staatloze die een beroep doet op internationale bescherming, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u bij de bevoegde autoriteiten van het onthaalland uw asielrelaas volledig en duidelijk uiteen zet en dat dit logischerwijze impliceert dat u over essentiële en wezenlijke aspecten met betrekking tot uw profiel, identiteit, levenswandel, en levensomstandigheden, coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Door uw houding laat u het de asielinstanties echter niet toe een correct beeld te krijgen van uw identiteit (o.a. staatsburgerschap, religie, legale verblijfplaatsen) noch over uw eventuele nood aan bescherming.

Dit doet het vermoeden ontstaan dat u bewust bepaalde informatie, zoals de paspoorten waarover u beschikt, uw bezit van een ander staatsburgerschap, als uw laatste legale verblijfplaatsen ten aanzien van de Belgische overheden wil achterhouden. Door uw houding laat u het de asielinstanties bijgevolg niet toe een correct beeld te krijgen van uw staatsburgerschap noch over uw eventuele nood aan bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5; 52, § 2; 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*beginzelen van behoorlijk bestuur*”, in het bijzonder van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel bepaalt: “*Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden*”. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Aangaande het argument van verzoekende partij omtrent de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij weinig zorgvuldige en volatiele verklaringen aflegt met betrekking tot haar religie, meer in het bijzonder dat zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal het woord “*praktiserend*” met betrekking tot haar jood zijn verkeerd had begrepen, denkend dat er naar haar religieuze origine gepolst werd, stelt de Raad vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Uit het gehoor blijkt immers duidelijk dat eerst naar de religie van verzoekende partij werd gevraagd, waarop wordt vermeld jood, onmiddellijk gevolgd door de vraag: “*praktiserend?*” (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Dat de vraag “*praktiserend?*” door verzoekende partij zou zijn begrepen als zijnde een vraag naar haar religieuze origine mist derhalve feitelijke grondslag. Bovendien blijkt uit het verdere verloop van het gehoor dat verzoekende partij de inhoud van het woord “*praktiserend*” duidelijk kent (administratief dossier, stuk 4, p. 12 en 13). Evenmin duidt verzoekende partij aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenissen van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze zou kunnen zijn neergeschreven. Aangaande motivering van verwerende partij, waarbij gewezen op de tegenspraak tussen het al dan niet praktiserend jood zijn, blijft dan ook onverminderd overeind. De opmerking van verzoekende partij dat haar echtgenote zou hebben voorgehouden niet praktiserend te zijn, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

2.2.6.1. Nopens de vaststelling dat de verklaring van verzoekende partij dat zij in Rusland niet kon rekenen op hulp of opvang, niet te rijmen valt met de informatie die voorhanden is op het Commissariaat-generaal, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij er iets te gemakkelijk van uitgaat dat elke immigrant uit Azerbeidzjan gemakkelijk een legaal statuut kon verwerven in Rusland. Uit een rapport van de “*Global Commission on International Migration*”, getiteld: “*Migration in the countries of the former Soviet Union*” van september 2005 (bijlage 2 bij het verzoekschrift), blijkt immers dat één miljoen voormalige USSR-burgers die in de jaren negentig naar de Russische Federatie zijn gekomen naar aanleiding van de desintegratie van de Sovjet Unie, conflicten en crisissen, tot op de dag van vandaag geen duidelijk legaal statuut hebben. Aangezien deze personen geen Russisch staatsburgerschap bezitten en niet geregistreerd zijn, hebben zij geen rechten, hetgeen hen een kwetsbare groep maakt. Dit rapport spreekt duidelijk de informatie tegen waar verwerende partij zich op baseert, onderstreept verzoekende partij.

Verzoekende partij betoogt verder dat de bronnen waarop verwerende partij zich baseert, niet specifiek betrekking hebben op haar situatie, in tegenstelling tot het voormelde rapport.

Een eerste bron van verwerende partij, “*Faultlines of Nationality Conflict: Refugees and Displaced Persons From Armenia and Azerbaijan*”, schetst volgens verzoekende partij het conflict over Nagorno-Karabach, waarbij Armenië Azerbeidzjan binnenviel en etnische Armeniërs op de vlucht sloegen. Dit conflict heeft niets met maken met haar problemen. Zij sloeg immers eerder op de vlucht in een totaal andere context, namelijk omwille van het geweld gepleegd door Azeri's bij het uiteenvallen van de USSR. Verzoekende partij merkt eveneens op dat dit rapport Russische wetgeving aanhaalt, die inderdaad voorziet in opvang voor migranten. Echter, volgens verzoekende partij toont het eerder vermelde door haar bijgebrachte rapport aan dat er in de praktijk vele migranten uit de boot vallen.

Met betrekking tot het tweede door verwerende partij geconsulteerde rapport: "*From Migrants to Refugees: Russian, Soviet and Post-Soviet Migration*", merkt verzoekende partij op dat uit dit rapport blijkt dat 608 000 vluchtelingen in 1991 officieel werden geregistreerd in de Russische Federatie. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat het gaat om een bewering van het Sovjet Ministerie van Binnenlandse Zaken, een instantie die volgens verzoekende partij nu niet bepaald bekend stond om haar transparantie en objectiviteit. Het bijgebracht rapport is volgens verzoekende partij daarentegen wel een objectieve bron. Verzoekende partij haalt verder aan dat de derde bron waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd integraal betrekking heeft op de situatie van Armeniërs die uit Azerbeidzjan naar Rusland vluchtten. Aangezien zij niet van Armeense origine is, is deze informatie niet van toepassing op haar situatie, aldus verzoekende partij. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat het zich in het administratief dossier bevindende UNHCR-rapport, enkel de juridische procedure schetst die immigranten dienen te volgen om een legaal verblijf te verkrijgen in de Russische Federatie. Hoewel het rapport aangeeft dat asielzoekers uit de voormalig CIS-landen vroeger op een *prima facie*-basis werden erkend, en momenteel kunnen genieten van een vlottere procedure, bevat het rapport echter geen cijfermateriaal. Derhalve laat dit rapport volgens verzoekende partij niet toe te concluderen dat alle asielzoekers uit voormalige CIS-landen ook effectief een legaal verblijfsstatuut hebben verkregen.

Verzoekende partij besluit uit het voorgaande dat verwerende partij conclusies heeft getrokken die gebaseerd zijn op twijfelachtige gronden.

2.2.6.2. De Raad verwijst desbetreffend naar de door verwerende partij uiteengezette motivering in haar nota met opmerkingen: "*Verzoeker verwijst naar een rapport van de Global Commission on International Migration (CGIM), doch verweerder stelt vast dat de zinsnede die verzoekende partij citeert uit deze algemene informatie niet opweegt tegen de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en die in het administratief dossier is gevoegd. Verweerder wijst er op dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de vluchtelingen die tussen 1988 en eind 1991 (tot het uiteenvallen van de USSR) naar Rusland kwamen 'prima facie' als interne vluchtelingen werden erkend (door het Comité van Arbeid en Werkgelegenheid). Deze interne vluchtelingen kregen een vluchtelingenidentiteitskaart die jaarlijks diende hernieuwd te worden (vanaf 1992 zou de Federale Migratie Dienst deze taak op zich nemen), waarmee ze recht hadden op opvang.*

Verweerder stelt vast dat de door de Commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. Verweerder antwoordt dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van kritiek op algemene wijze, waarmee hij niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de Commissaris-generaal te weerleggen. ... De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op informatie die op een zorgvuldige wijze verzameld is en op objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de situatie van vluchtelingen in Rusland anno 1991. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de Commissaris-generaal uit deze bronnen verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid." De Raad sluit zich aan bij deze motivering, en verwijst, volledigheidshalve nog naar enkele verklaringen uit het gehoorverslag van verzoekende partij:

"In RF iets voorzien voor die vluchtelingen?

Nee

Hoe weet u dit?

Toen we beroep deden op lokale overheid, toen v. dit zei, geen hulp gekregen

Zo voor alle vluchtelingen uit aze die naar rf gingen?

Bij ons waren er geen vluchtelingen

En elders moskou en st petersburg bv?

Kon toch niet naar daar gaan, had geen geld of docs

Ik veronderstel andere vluchtelingen elders in rf gegaan, was daar hulp of opvang voorzien?

Wtn

U heeft zich ooit over geïnformeerd?

nee

u leefde un SU tijd waarom geen hulp in andere su republiek als RF?

wtn" (administratief dossier A. A., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 4 juli 2012, p. 8).

De Raad wijst erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat, hoewel zij gedurende ongeveer twintig jaar in de Russische Federatie heeft verbleven, zij geen enkel idee heeft over de eventuele hulp en opvang die er voor vluchtelingen werd/wordt voorzien. Zij geeft eveneens toe dat zij zich hier nooit over heeft geïnformeerd. Dergelijke houding is volgens de Raad niet aannemelijk en bevestigt de conclusie dat haar verklaringen hieromtrent niet waarachtig zijn.

2.2.7.1. Aangaande de reisweg, herhaalt verzoekende partij dat verwerende partij geen geloof hecht aan haar verklaring dat zij zonder individuele controle de Schengenzone is binnengereisd. Verzoekende partij stipt echter aan dat de landeninformatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot deze conclusie te komen, enkel betrekking heeft op de waterdichtheid van de controles op de luchthavens in Europa. Aangaande landeninformatie heeft geen betrekking op de grenscontroles op het land, die toch van een geheel andere aard zijn en door hun natuur minder waterdicht zijn dan de controles die in het kader van het luchtverkeer plaatsvinden. Ten tweede merkt verzoekende partij op dat de bronnen waarop de landeninformatie gebaseerd is allemaal relatief hoge functionarissen zijn die verantwoordelijk zijn voor deze controles. Zulke personen zijn vanzelfsprekend niet geneigd om te stellen dat de controles verre van waterdicht zijn, meent verzoekende partij. Ten derde duidt verzoekende partij erop dat het onmogelijk is om te stellen hoeveel personen niet aan een grondige controle worden onderworpen aangezien dit niet kan worden bijgehouden zonder grondige controle.

Verzoekende partij concludeert dat het onredelijk is om op basis van de landeninformatie waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, te besluiten dat de verklaringen over haar afgelegde reisweg ongeloofwaardig zijn.

2.2.7.2. De Raad meent zich te dezen wederom te kunnen beperken tot een verwijzing naar en het zich aansluiten bij het door verwerende partij geformuleerde – zeer uitgebreide – antwoord in haar nota met opmerkingen, dat als volgt luidt: *“Wat verzoekers reisweg betreft, merkt verweerder op dat het redelijk te verwachten is dat verzoeker deze ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten. Verzoeker moet minstens weet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker geen reisdocumenten neerlegt en geheel onwetend is met betrekking tot zijn documenten en reisweg is onaanvaardbaar en ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België. (...)*

De aangevochten beslissing motiveert eveneens dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/mensensmokkelaar/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor haar voorziene reisdocumenten. De Commissaris-generaal oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de gevolgde reisroute en dat zij geen afspraken had gemaakt over wat zij diende te doen bij een eventuele controle. Uit informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Deze informatie in het administratief dossier heeft betrekking op alle buitengrenzen dus verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat deze enkel van toepassing is op luchthavens.

Daarnaast wijst de bestreden beslissing erop dat het vermoeden is ontstaan dat verzoeker bewust bepaalde informatie, zoals de paspoorten waarover hij beschikt, zijn bezit van een ander staatsburgerschap en zijn laatste legale verblijfplaatsen ten aanzien van de Belgische autoriteiten wil achterhouden. Door deze houding laat verzoeker het de asielinstanties niet toe om een correct beeld te krijgen van zijn staatsburgerschap noch van zijn eventuele nood aan bescherming.

Verweerder ziet niet in waarom hoge functionarissen vanzelfsprekend niet geneigd zouden zijn om te stellen dat de controles verre van waterdicht zijn. De informatie van de verwerende partij stelt dat uitzonderingen op de strenge controle quasi onbestaande is. Dit betekent dat uitzonderingen niet uitgesloten zijn, maar er kan in dit verband redelijkerwijze meer uitleg van verzoekende partij verwacht worden dan een verklaring dat de grenscontroles eenvoudig te omzeilen zijn door het betalen van smeergeld. De uitleg over de gebruikte voertuigen tijdens de reis is in dit verband niet voldoende. Het is algemeen bekend dat de inspanningen om de grenzen van de EU en Schengencontrole te controleren de laatste jaren opgevoerd zijn. De verzoekende partij legt geen informatie voor die dit op enige wijze weerlegt en derhalve heeft de Commissaris-generaal zich terecht gebaseerd op de informatie van CEDOCA om het motief van de bestreden beslissing te gronden.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (...)

Verweerder besluit dat duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten primordiaal is voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Door opzettelijk dit document achter te houden voor de asielinstanties ondergraaft verzoeker zijn algemene geloofwaardigheid.”

2.2.8.1. Waar verwerende partij een grove onverschilligheid en desinteresse vaststelt in hoofde van verzoekende partij omtrent het lot van haar moeder, meent verzoekende partij dat de verklaring waarom zij geen verdere pogingen heeft ondernomen om haar moeder te zoeken eenvoudig is. Verzoekende partij legt uit dat zij ervan uitgaat dat haar moeder overleden is, gezien het feit dat vele personen in die periode door de Azeri's werden gedood. Haar echtgenote bevestigt dit eveneens in haar gehoor. Haar echtgenote haalde tijdens haar interview bovendien aan dat zij zich illegaal in Rusland bevonden en dat zij daardoor de overheid niet durfden te contacteren.

Wat betreft de opmerking dat zij in België evenmin pogingen heeft ondernomen om iets te weten te komen over haar moeder, stipt verzoekende partij nogmaals aan dat zij er reeds lange tijd van uitging dat haar moeder overleden was. Bovendien was ze niet op de hoogte over de bestaande opsporingsmogelijkheden.

2.2.8.2. De Raad wenst ter verduidelijking de aangaande passage in het gehoorverslag weer te geven:

“moeder A. wtn sinds 1991, iets gedaan?

We konden niet terug keren naar daar

Andere zaken gedaan om ze te vinden?

nee

U zich geïnformeerd?

Wist niet hoe ik ze kon zoeken

In B?

Voorlopig niet

Op wat wacht u?

Wtn

2x?

Wil in een vrij land wonen waar kids het goed hebben

Vind ik nogal bizar?

Waarom

Wil u uw moeder nog terug zien?

Natuurlijk

Waarom onderneem je dan niets?

We gingen naar rf, V. zei ik heb gehoord wat er in aze is gebeurd, alle personen van niet azeri origine joegen ze weg en vermoorden ze” (administratief dossier A. A., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 4 juli 2012, p. 5-6). Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij gewoonweg niets heeft ondernomen om haar moeder terug te vinden of om op zijn minst iets te weten te komen over welk lot haar moeder is ondergaan. Pas nadat de protection officer er een aantal keer op wijst dat het toch wel vreemd is dat verzoekende partij geen moeite heeft gedaan om iets te weten te komen over hoe het met haar moeder is gesteld, legt verzoekende partij uit dat zij via de vriend van haar oom te weten is gekomen dat alle niet-Azeri's in haar land zijn weggejaagd en werden vermoord. Indien verzoekende partij er werkelijk van overtuigd zou zijn dat haar moeder het niet zou hebben overleefd, kan er des te meer van uitgegaan worden dat zij al het mogelijke zou ondernemen om te weten te komen of dit ook echt zo is. Dat zij er dan maar gewoon van uitgegaan is dat haar moeder niet meer leeft, zonder verder nog iets te hebben ondernomen, ook niet in België, waar zij veilig is, komt allerminst plausibel over. Het excuus dat verzoekende partij evenmin iets zou hebben ondernomen om informatie te bekomen over haar moeder, ook niet in België, omdat zij niet op de hoogte is van de *“bestaande opsporingsmogelijkheden”*, acht de Raad een bijzonder zwak argument. Dergelijke uitleg kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor haar totale gebrek aan moeite, waaruit wel degelijk een flagrant gebrek aan interesse kan worden afgeleid, zeker nu verzoekende partij op de vraag of ze haar moeder nog wil terugzien bevestigend antwoordt.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog wenst te benadrukken dat gedwongen tewerkstelling in Rusland niet *“tot het land der fabeltjes behoort”*, hetgeen blijkt uit de rapporten van internationale organisaties die zij als bijlage toevoegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 3, 4 en 5) en zij aldus tracht aan te tonen dat haar relaas op dit vlak wordt ondersteund door objectieve en gezaghebbende bronnen, beperkt de Raad zich ertoe te stellen dat aan het relaas van verzoekende partij, omwille van verschillende redenen (zie

supra), geen geloof kan worden gehecht. Hij acht de toevoeging van informatie over de gedwongen tewerkstelling in Rusland dan ook niet dienstig.

2.2.10.1. Verzoekende partij meent dat uit haar verweer kan worden besloten dat het onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te besluiten. Zij is de mening toegedaan dat verwerende partij haar *in casu*, rekening gehouden met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en met het feit dat zij mogelijke, coherente verklaringen heeft afgelegd die niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten, het voordeel van de twijfel had moeten toekennen. Voor de zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige verklaringen, kan ofwel een logische verklaring worden gegeven, ofwel worden vastgesteld dat het slechts kleinere inconsistenties betreffen die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" (bijlage 6 bij het verzoekschrift). Door haar het voordeel van de twijfel niet te hebben toegekend, schendt verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.10.2. De Raad herhaalt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd betreffende haar identiteit en levensloop, hetgeen reeds een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de aannemelijkheid van haar asielrelaas. Verwerende partij motiveert dat, aangezien verzoekende partij geen objectieve bewijsstukken neerlegt, zij voldoende coherente en duidelijke informatie dient te verstrekken betreffende gebeurtenissen die de aanleiding vormen voor haar staatloosheid en voor haar vlucht. Verwerende partij komt echter tot de conclusie dat verzoekende partij tegenstrijdige, incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegde. De Raad merkt op dat verzoekende partij er niet in slaagt om de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen in haar verzoekschrift. Aangezien het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, spreekt het voor zich dat hier geen sprake van kan zijn.

Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.12. en punt 2.2.13. van onderhavig arrest.

2.2.11. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat verzoekende partij geenszins voldoet aan de op haar rustende medewerkingsplicht en dat haar houding niet toelaat een correct beeld te krijgen van haar identiteit, en evenmin over haar eventuele nood aan bescherming. Bijgevolg is het volgens verwerende partij onmogelijk om de gegrondheid van haar asielaanvraag te onderzoeken. Gelet op de voorgaande uiteenzetting, is de Raad van oordeel dat hij zich kan scharen achter deze conclusie. Derhalve kan verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Evenmin komt zij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier A. A., stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 juli 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden

beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT